

ՀԱՆՐԻՍ ԵՒՐՈՊԱԿԱՆ ՀԱՆՐԵՄՆԵՐԻՒ

ԱՇԽԱՎՀԱՍ ՄԵՆԱԳՈՅՆ ՔԱՂԱՔՆԵՐԸ. —
 Հնոց աւանդութեանց համեմատ բարեխոն,
 Նիսուէ, Տիսրոն անեզը քաղաքներ էին,
 իւրաքանչիւր ամբողջ ազգ մը պարու-
 նակող՝ կազմուած զանազան ժողովուրդ-
 ներէ: Բայց այժմեան զիտնականները շատ
 կը տարակուաին անոնց մեծութեան վրայ.
 Շուլէր գերմանացին ուստի մասիրած է
 թէ հին քաղաքները ո՞րքան բնակիչ կըր-
 նային ունենալ. թելոփ Հռոմայ բնակչաց
 թիւր փնտուած է և Էռունկ կարգեղոնի. ա-
 հա իրենց աշխատութիւններով կազմուած
 ցուցակը.

Ազեբասնդրիա 700,000 բն.
Սելեկիա 600,000
Անտիոք 100,000
Գերգամոն 100,000
Հռոմ 800,000
Կարգեղոն 700,000

Ներկայիս ամենամեծ քաղաքները՝ Մի-
 ջնին դարու մէջ աննշան և աղքատիկ ա-
 ւաններ էին, անկարող նոյն իսկ իրենց
 ապագայ բաղդը գուշակելու: Եթէ հարիւ-
 րամեայ ծերունի մը՝ իր կեանցին ըս-
 կիզը և անոր գախճանին աշխարհիս շրր-
 ջանն ընէր՝ մեծապէս պիտի զարմանար
 իր նկատու փոփոխութեանց վրայ: Ահա-
 ւասիկ այդ յեղաշրջմանց պատկերը:

1801ին	Ներկայիս
Լոնտրա 958,000	7,212,000
Բարիկ 548,000	2,763,000
Բրիւրաէլ 66,000	623,000
Ամսթերտամ 215,000	564,000
Բեռլին 172,000	2,040,000
Վիէննա 231,000	2,000,000
Նարուի 350,000	564,000
Հռոմ 170,000	463,000
Մասրիս 100,000	540,000

Լիգոնիա 100,000	356,000
Փեթերսպուրկ 100,000	1,429,000
Ստորչում 80,000	333,000

Միլիոնէն աւելի բնակիչ ունեցող վեց
 քաղաց կը գտնուի Եվրոպայի մէջ. անկից
 գուշակ՝ հետևեալները.

Նիւ-Եորք 4,113,000
Եիրակօ 2,049,000
Ֆիլատէլֆիա 1,442,000
Կալկաթա 1,027,000

Եւ սակայն թերեւս յոյն իմաստասէրը
 ոչ որ գոնէր այս գուարճասէր քաղաքնե-
 րուն մէջ՝ եթէ լապտերը ձեռքին այցելու-
 թիւն մուզէր տալ անոնց... (Economiste
 français, 13 յունիս):

ՄԱՐԴԿՈՒԹԻՒՆԸ ԱՍՏՂԵՐՈՒ Մէջ. —
 Երկրէս աւելի հետաքրքրական է աստղե-
 րու բնակչութեան խնդիրը: Ինչպէս յայտ-
 նի է՝ մինչև ցարդ ամենէն աւելի Հրատն
 էր որ մարդարնակ ըլլալու համրաւը կը
 վայելէր: Անգլիացի Ռոբերինըն հակառակ
 է այս տեսութեան: Նա դիտել կու տայ՝
 որ Հրատի օդը՝ ութ անգամ մերինէն բա-
 րակ է, հետևեարար իր բնակչաց կուրծքը
 այնպիսի կազմութիւն մը պէտք է ունե-
 նայ՝ որ բոլորպին մարգկութիւնէ գուրս
 էակներ պէտք է ըլլան: Դարձեալ ապա-
 ցուցուած է որ այդ փողքիկ աստղին մէջ
 ոչ ջրածին կայ, ոչ թթուածին, ոչ ալ
 շուր, որովհետեւ եթէ այս ամէնը գոնու-
 էին՝ շատոնց Արևն և Երկիրս զանոնց ի-
 րենց քաշած պիտի ըլլային, շահագոր-
 ծելու այն մոլեզնութեամբ որով Եւրոպա-
 յի մեծ պետութիւնները կը վարուին ո-
 տարներու հետ: Բայց աստի Հրատի օդը
 ամենացուրդ է՝ Ռուսաստանի և Հայաս-
 տանի ձմեռներն յիշեցնող, որովհետեւ բը-

նածխական թթուուտը, հաստատուն մարմի վերածուած՝ իր բևեռները կը սպիտակացնէ։ Բայց եթէ այս է շնչածնին, այն առեն Հրատի մարդիկները ո՛չ եթէ կենդանւոյ՝ այլ պէտք է որ ծաղի ձև ունենան։ Հրատի բնակիչներուն փորած ջրանցքները այնքան մեծզի են՝ որ Միսիսիփին առուակ մ'է անոնց քով։ այսքան հրաշագործ էակներ կարելի չէ «Մարդ» անունով որակել։ (The Nineteenth Century)։

Գերմանական բատրերգուրեան Անրիայ կացուրինը։ — Տասը տարիէ ի վեր Գերմանիոյ մէջ զրական ամենէն աւելի ինաւուած ճիւղը՝ թատերագրութիւնն է։ Իրենց նշանաւորագոյն թատերագիրն է Հառուպտման։ սա կը սաւառնի երեւակայութեամբ պատմութեան երկնքին տակ։ իր ոճը անկատար է։ բանաստեծութեան նիւթը ճոփի է իր քով, բայց ձեզ խեղճ։ թատերական գործողութիւնը կը մոռնայ երկար խօսակցութեանց զրազած։ Երկրորդն է Սուտերման, զուրկ է սա երեւակայութեան ձիբերէ, բայց իր սակաւ ունեցածը զիտէ լաւ ներկայացնել։ Նիւթէն աւելի ոճ ունի. տեսարանները հետաքրքրական կերպով իրարու կը շարայարէ. լաւ արուեստագէտ մ'է։ Հառուպտմանի հակապատկերն է ան։ Գերմանայից առաջնակար թատերագիր մը պիտի ունենային եթէ Հառուպտման Սուտերմանի փոխանցէր յղացման կարողութիւնը, կամ Սուտերման Հառուպտմանի՝ իր ներկայացման յաջող կերպը։ Բայց երկուքն ալ հասարակաց թերութիւն մ'ունին. աճապարանքով զրել։ Այն տարի անպատճառ նոր թատերագութիւն մը կը հանեն բեմին վրայ։ պտուղները կ'ընծային հասարակաց՝ անոնց հասուննալին առաջ. նկարներ չեն շիներ, այլ միայն ուրուազձեր։ Այս երկու զրական պարագալութեներէն զատ յիշատակութեան արժանի են Վէտէքինտ, Շալոմ Աշ, Շնիցլէր, Հովմանսթալ։ Եթէ Գերմանացից զիւրաւ անոնչ չեն հաներ, պատճառ այն է որ անուննին դժուարին

կու գան յաճախի թէ՛ հնչման և թէ՛ յիշութեան։ Բայց ընդհանրապէս խօսելով, ո՞րքան ալ գերմանական թատրերգութիւնները հեղինակներու շահամիրութեան շրնորդիւ հարկ եղածին չափ չեն գոհացներ նրախմնդիր և կատարելագործուած նաշակները, այնու ամենայնիւ աւելի յառաջադիմութիւն կը ցուցնեն՝ ցան անկում. զրական նախորդ շրջանին՝ Գերմանիոյ թատերգութիւնները միայն ընտանեկան պատկերներ էին. Կորցիի, Վիլսի, և մանաւանդ իպաէնի ազգեցութեան տակ և անոնց խրոխտ կոչման հնազանդ, Գերմանացի հեղինակները զուրս ելան իրենց համեստ և աղքատիկ տնակներէն, տեսան ընդարձակ զաշտերը, մարդկութիւն մը իրենց առջև կանքնած, և ընդարձակ մըթնուլութը՝ իրենց թուիչքին բաւելու չափ ընդարձակ, և այս ելքը հայրենի սրբազան բայց անձուկ տնակէն՝ շատ օգտակար եղաւ զերման զրականութեան։ (Մրէնցը, Deutsche Rundschau).

ՄԵԾՆ ՆԱԲՈՒԼԵԹԻՆԻ ՕՐԻՆԱԿԴԻԹՐՖ. — ՄԵԾՆ Նաբուլէտին Ս. Հեղինէի մէջ զսնուած ժամանակ կ'ըսէր. «Իմ փառքս չի կայանար այն քառասուն պատերազմներուն մէջ՝ որնոց մէջէն յաղթական ելած եմ. Վաթեռու մը բաւական է անոնց անունը աւելու. բայց իմ Քաղաքական Օրինագիրը՝ յափուեանս անեղծ պիտի մայ»։ Ֆոնթան՝ Օրէնսդիր Մարմոյն նախազահը՝ 1804ին բասծ էր. «Յուստինեան օրինագիրը աշխարհցա կառավարեց հազար տարի. նափուլէտնեան օրինագիրը, դեռ աւելի լուսաւոր, աւելի տեսական կեանք պիտի ունենայ»։

Նաբուլէտն իր Օրինագրեի շարադրութեան ժամանակ ցցուց՝ թէ ինքը՝ երիտասարդ ու փայլուն զօրավար — յստակ միտք ունէր նաև օրէնսդրական խնդիրներու մէջ, և կարող էր ամենէն տաֆանելի և երկար վիճարանութեանց հետեւի հարկ եղած խնամքով և ուշադրութեամբ։ Օրինագիրը շարադրող մարմինը կազմուած էր ամենէն ծայրայեղ զաղափարի տէր

եղող մարդիկներէ . Թիրոնչէ ազնուապետական էլ Մ'եռլէն յեղափոխական, Փրէսմբնէօ միապետական, Ծէալ ծայրայեղ յեղափոխական, Պէոլիէ արքայասպան էլ արդէն . Կեղրոն և ղեկավար այդ մարմնոյն՝ Նարոլէոն, Ապահարզանի վրայ վիճուած ժամանակ՝ 84 անգամ ճառեց ինք, 16 անգամ՝ միայն մէկ նիստի մէջ . շատ անգամ եղած է որ նա ստիպուի քան ու չորս ժամ նոյն նիւթին վրայ ունկնդրելու:

Թէն, Նարոլէոնի թուրքանական ծագումը նկատելով, զայն յաջորդ մը կը նկատէ խտալիոյ ժի և ժջ դարու դդեկատէր փոքր իշխաններուն, իր պէս բաղդախնդիր և իր պէս բռնաւոր: Երեսակայական է այս մերձեցումը : Նարոլէոն Հռովմայեցի կ'ուզէր ըլլալ : Խնքզինքը միայն Ավիպիոններու և կեսարու յաջորդ կ'ուզէր նկատել, նա բած է. «Ես կեսարներու լաւագոյն ցեղէն եմ. անկից՝ որ կը հիմնէ: Շաղոպրիան վիս Տիրերի հետ բաղդատած է. — Տիրերի՝ Աչ: Ես Տրայիանոս եմ, Դիոկղետիանոս, Աւրեղիանոս, մէկը այն մարդիկներէն՝ որ իրենց իրենց որդին էին և աշխարհն վեր բարձրացուցին»: Յիրաւի Նարոլէոն Տրայանոս էր իր չափաւորութեամբ, Դիոկղետիանոս՝ իր հեղինակութեան ամենակարողութեամբ, Կոստանդին իր կրօնասիրութեամբ, Մարկոս Աւրեղիոս՝ շինելու եռանդովք: Իր չափազանց սէրը դէպ ի Հռովմայեցիները իրեն փափագ կը շնչէր ամրող խտամու տիրելու. իր գաղափարականն էր կեսար ըլլալ, Փարիզը՝ Հռոմ ընել, լուվրը Վատիկան, Մրագրած էր Քահանայակետութեան միաբնական է. յստակ, դրական, յասաջաղիմական, բայց խոնհեմ: Յեղափոխութեան մէջէն ընտրեց այն գաղափարները՝ որ արդար էին և օգտակար, բայց նոյնը ըրաւ նաև թագաւորական տիրապետութեան գաղափարներու նկատ-

մամբ, զիտէր ծայրայեղութիւնն խորշել, գործադրելին զանազանել ցնորականէն: Խնըը գերազոյն դատաւորն էր՝ նախասահմանութենէն ուղարկուած՝ Յեղափոխութեան և Միապետութեան մէջ դատ կրտը բերու: Նարոլէոնի օրէնսդրական զաղափարներէն մի քանին միայն յիշենք. Պաշտպան էր նա հպատակաց հաւասարութեան և կ'ուզէր ջախջախել մեծամեծները, ազնուականութիւնը, մեծ կալուածատիրութիւնը, — ի հարկէ բացառութիւն ընելով անոնց համար՝ զորս ինքը բազդի հասուցած էր: Ապահարզանի հրաման տուաւ, երկու կողմանց հաւանութեամբ, — բայց այս օրէնքը իր գերդաստանին անզամներուն համար չէր, որնցմէն ոչ մէկուն թոյլ կու տար ամուսնէն բաժնուիլ: Զէր ուղեր որ ամրող ժառանգութիւնը որդիներուն մէջ ցրուած՝ աննշան դառնայ և անուանի ընտանիցները անհետանան: Ծնանանեաց հօր մեծ իշխանութիւն կ'ուզէր տալ, գրեթէ հռոմէական խստութիւնն ի գործ դնելով, կիմը՝ իր էրկան հպատակը ներկայացուց:

Իր օրէնքներուն մէջ կը տեսնուի օրէնսդրական սրամտութիւն, որով հպատակաց բարին կ'ըլքնէր և բաղաբական հեռատեսութիւն, որով զանոնց զործածեց կայսրութեան ճամբան բանալու ինքն իրեն: (Revue hebdomadaire),

ԱՐԱ. ՓՈՒԴԳԱՎԱԼԱՆ ԴԻՑԱԲԱՆՈՒԹԵԱՆ ՄԷջ
առ Ա. Hatch

Զեր ֆրանսերէն պատմագրութեան մէջ՝ Հայոց դիցաբանութեան վրայ խոսելով՝ առիթ կ'ունենաց Արայի մասին հետեւ կրելու:

«Այս ոգիներուն զիխաւորն էր Արակ (Արա՝ Շամիլամի ախոյեան հերոսն էր. էզ = լիզել. ոգի որ զինուորներու վէրքը կը լիզէ), բայց նոյն իսկ իւր անունը կը ցաւցնէ որ նա շինուած է՝ Հայոց իրենց վերջնական հայրենիքին մէջ հաստատուելն յետոյ» :